

זוהר, פרש אומר

<p>רבי אבא ורבי חייה הוו אַזלי באורחא, אַמר רבי חייה, כתיב, (ויקרא כ"ג) וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עמר התנופה. מאי קא מיירי. אַמר ליה, הא אוקמוה חבירי.</p>	<p>רבי אבא ורבי חייה הוו אַזלי באורחא, אַמר רבי חייה, כתיב, (ויקרא כ"ג) וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עמר התנופה. מאי קא מיירי. אַמר ליה, הא אוקמוה חבירי.</p>
<p>אָבַל תא חזי, ישראל פד הוו במצרים, הוו ברשותא אַתרא, והוו אחידין במסאבותא, אַתתא דא, פד היא יתבא ביומי דמסאבותא. בתר דאתגורו, עאלו בחולקא קדישא, דאקרי ברית, כיון דר' צ"ז ע"ב) דאתאחדו ביה, פסק מסאבותא מנייהו, קדא אתתא פד פסקו מנה דמי מסאבותא. בתר דאתפסקו מנה, מה כתיב. (ויקרא טו) וספרה לה שבעת ימים. אוף הכא, כיון דעאלו בחולקא קדישא, פסקא מסאבו מנייהו, ואמר קודשא בריך הוא, מכאן ולהלאה חושבנא לרביתא.</p>	<p>אָבַל תא חזי, ישראל פד הוו במצרים, הוו ברשותא אַתרא, והוו אחידין במסאבותא, אַתתא דא, פד היא יתבא ביומי דמסאבותא. בתר דאתגורו, עאלו בחולקא קדישא, דאקרי ברית, כיון דר' צ"ז ע"ב) דאתאחדו ביה, פסק מסאבותא מנייהו, קדא אתתא פד פסקו מנה דמי מסאבותא. בתר דאתפסקו מנה, מה כתיב. (ויקרא טו) וספרה לה שבעת ימים. אוף הכא, כיון דעאלו בחולקא קדישא, פסקא מסאבו מנייהו, ואמר קודשא בריך הוא, מכאן ולהלאה חושבנא לרביתא.</p>
<p>וספרתם לכם, לכס דייקא, כמה דאת אַמר וספרה לה שבעת ימים, לה: לעצמה. אוף הכא לכם: לעצמכם. ולמה. בגין לאתדכא במיין עלאין קדישין, ולבתר למיתי לאתחברא ביה במלכא, ולקבלא אוריתיה.</p>	<p>וספרתם לכם, לכס דייקא, כמה דאת אַמר וספרה לה שבעת ימים, לה: לעצמה. אוף הכא לכם: לעצמכם. ולמה. בגין לאתדכא במיין עלאין קדישין, ולבתר למיתי לאתחברא ביה במלכא, ולקבלא אוריתיה.</p>
<p>שם וספרה לה שבעת ימים, כאן שבע שבתות. בגין למזכי לזכות להטרה במים של אותו נהר ששופע ויוצא, ונקרא מים חיים. ואותו הנהר, שבע שבתות יצאו ממנו. ועל כן שבע שבתות ודאי, כדי לזכות בו, כמו שאשה טהרה בלילה לשמש עם בעלה.</p>	<p>התם וספרה לה שבעת ימים, הכא שבע שבתות, אמאי שבע שבתות. בגין למזכי לאתדכא במיין, דההוא נהר דנגיד ונפיק. ואקרי מים חיים. וההוא נהר, שבע שבתות נקפו מניה. ועל דא שבע שבתות ודאי, בגין למזכי ביה, כמה דאתתא, דכיו דילה בליליא, לאשתמשא בבעלה.</p>
<p>כך כתיב, וברדת הטל על המחנה לילה. על המחנה כתיב, ולא כתיב וברדת הטל לילה, אלא על המחנה, משום שיורד מאותה נקדה על אותם הימים שנקראו מחנה, ומתחברת עם המלך הקדוש. ומתי יורד הטל הזה? כשקרב ישראל להר סיני, אז ירד אותו הטל בשלמות, ונטהרו ופסקה זממתם מהם, והתחברו עם המלך ועם קנסת ישראל וקבלו תורה, והרי בארנו. ובאותו זמן, ודאי כל הנחלים הולכים אל הים, להטהר ולרחץ, והכל נקשרו (התקשרו) והתחברו עם המלך הקדוש.</p>	<p>כך כתיב וברדת הטל על המחנה לילה. על המחנה כתיב, ולא כתיב וברדת הטל לילה. אלא על המחנה, בגין דיורד מההוא נקודה, על אינון יומין דאתקריאו מחנה. ומתחברת במלכא קדישא, ואימתי נחת האי טלא. פד קריבו: ישראל לטהרו דסיני, כדון נחת ההוא טלא בשלימו, ואדכי, ואתפסקת וזהמתן מנייהו, ואתחברו ביה במלכא וקנסת ישראל, וקבלו אוריתא, וקא אוקימנא. ובההוא זמנא, ודאי כל הנחלים הולכים אל הים, לאתדכא ולאסתחא, וכלא אתקשרו (ס'א אתקשרו) ואתחברו ביה במלכא קדישא.</p>
<p>א ראה, כל אדם שאינו מונה חשבון זה, אותן שבע שבתות תמימות, לזכות לטהרה הזו, לא נקרא טהור, ואינו בכלל של טהור, ואינו קדאי להיות לו חלק בתורה. ומי שמגיע טהור ליום הזה והחשבון לא נאבד ממנו, כשגיע ללילה הזה צריך לו לעסק בתורה, ולהתחבר עמה, ולשמר טהרה עליונה שמגיעה עליו באותו הלילה, ונטהר.</p>	<p>תא חזי, כל בר נש דלא מני חושבנא דא, אינון שבע שבתות תמימות, למזכי לרביתא דא. לא אקרי טהור, ולא בכללא דטהור הוא. ולא הוא קדאי למחוי ליה חולקא באורייתא, ומאן דמטי טהור לתאי יומא, וחושבנא לא אתאבד מניה, פד מטי לתאי ליליא, לבעי ליה למלעי באורייתא, ולאסתחא בה, ולנטרי דכיו עללא, דמטי עליה בההוא ליליא, ואתדכי.</p>
<p>ולמדנו, שבתורה שצריך לו לעסק בלילה הזה - תורה שבעל פה, כדי שישתהרו (שיתדבק) כאחד ממעני הנחל העמוק. אחר כך ביום הזה תבא תורה שבכתב, ויתחבר (בהם) עמה, וימצאו כאחד בזווג אחד למעלה. אז מכריזים עליו ואומרים: (ישעיה נט) ואני זאת בריתי אותם אמר ה' רוחי אשר עליו ודברי אשר שמתי בפיך וגו'.</p>	<p>ואוליפנא, (דף צ"ח ע"א) דאורייתא דבעי ליה למלעי בהאי ליליא, אורייתא דבעל פה, בגין דיתדכון (ס'א דיתדבק) פחדא, ממבועא דנחלא עמיקא. לבתר, בהאי יומא, ליתי תורה שבכתב, ויתחבר (ס'א בהו) בה, וישתכחון פחדא בזווגא חד לעילא. כדון מכריז עליה ואמרי, (ישעיה נט) ואני זאת בריתי אותם אמר ה' רוחי אשר עליו ודברי אשר שמתי בפיך וגו'.</p>
<p>ועל כן חסידים הראשונים לא היו יושנים בלילה הזה, והיו עוסקים בתורה ואומרים: נביא את הירשה הקדושה לנו ולבנינו בשני עולמות. ואותו הלילה מתעשרת קנסת ישראל עליהם, וכאז להודג עם המלך, וישניהם מתעשרים של ראשם של אותם שזוכים לזה.</p>	<p>ועל דא, חסידו קדמאי לא הוו ניימי בהאי ליליא, והוו לעאן באורייתא, ואמרי, יתי לאסתנא ירוחא קדישא, לן, ולבנן, בתרין עלמין. וההוא ליליא קנסת ישראל אתעשרא עלייהו, ואתאי לאזווגא ביה במלכא, ותרנוויהו מתעטרי על רשייהו, דאינון דזכאן להכי.</p>
<p>רבי שמעון הכי אמר, בשעת דמתכנשי חברייה בהאי ליליא לגביה, גית לתקנא תכשיטי פלה, בגין דתשתכח למחר בתכשיטה, ותקונה, לגבי מלכא פדקא איות. ופאה חולקיהון דחברייא, פד יתבע מלכא למטרוניתא, מאן תקין תכשיטה, ואנהיר עטרה, ושויה תקונה. ולית לך בעלמא, מאן דידע לתקנא תכשיטי פלה, אלא חברייא, ופאה חולקיהון בעלמא דין ובעלמא דאתי.</p>	<p>רבי שמעון הכי אמר, בשעת דמתכנשי חברייא בהאי ליליא לגביה, גית לתקנא תכשיטי פלה, בגין דתשתכח למחר בתכשיטה, ותקונה, לגבי מלכא פדקא איות. ופאה חולקיהון דחברייא, פד יתבע מלכא למטרוניתא, מאן תקין תכשיטה, ואנהיר עטרה, ושויה תקונה. ולית לך בעלמא, מאן דידע לתקנא תכשיטי פלה, אלא חברייא, ופאה חולקיהון בעלמא דין ובעלמא דאתי.</p>
<p>בא ראה, החברים מתקנים בלילה הזה את התכשיטים לפלה, ומעטרים אותה בעטרה שלה אל המלך. ומי מתקין למלך בלילה הזה להמצא עם הפלה, להודג עם הגבירה? הנהר הקדוש העמוק של כל הנהרות, האם העליונה. וזה שכתוב (שיר ג) צאנה וראינה בנות ציון במלך שלמה וגו'. אחר שהתקנה את המלך ועטרה אותו, היא באה לטהר את הגבירה ואת אותם שנמצאים עמה.</p>	<p>תא חזי, חברייא מתקני בהאי ליליא תכשיטה לכלה, ומעטרי לה בעטרה, לגבי מלכא. ומאן מתקין ליה למלכא, בהאי ליליא, לאשתפחא בה בכלה, לאזווגא בה במטרוניתא. ונהרא קדישא עמיקא דכל נהרין, אימא עלאה. תדא הוא דכתיב, (שיר השירים ג) צאנה וראינה בנות ציון במלך שלמה וגו'. לבתר דאתקנית ליה למלכא, ואעטרה ליה, אתיית לדכאה לה למטרוניתא, ולאינון דמשפחתי בבה.</p>
<p>למלך דהוה לו בן יחיד, בא לזוג אותו עם הגבירה העליונה. מה עשתה אמו כל אותו הלילה? נכנסה לבית גנוזה, הוציאה עטרה עליונה עם שבעים אבנים וקרות סביבה ועטרה אותו. הוציאה כלי מילת והלבישה אותו, ותקנה אותו בתקוני מלכים.</p>	<p>למלכא דהוה לו בן יחידא, אתא לזווגא ליה במטרוניתא עלאה, מאי עבדת אמיה כל ההוא ליליא, עאלת לבי גניזתא, אפיקת עטרא עלאה, בשבעין (דף צ"ח ע"ב) אבני קר סחרנא, ואעטרה ליה. אפיקת לבושיין דמילת ולאבלישת ליה, ואתקנת ליה בתקוני דמלכין.</p>
<p>אחר כך נכנסה לבית הפלה, ראתה את עלמותיה שמתקנות את העטרה שלה ואת לבושיה ואת תכשיטיה לתקן אותה. אמרה להן: הרי התקנתי בית טבילה, מקום שמים נובעים, וכל הריחות והבשמים סביב אותם המים לטהר את פלתי, שתבא פלתי, הגבירה של בני, ועלמותיה, ויטהרו באותו מקום שהתקנתי באותו בית הטבילה של המים הנובעים שעמי. אחר כך תקנו אותה בתכשיטיה, תלבישו אותה את לבושיה, עטרו אותה בעטרה שלה. למחר כשיבא בני להודג עם הגבירה, ותקן היכל לכלם, וימצא את מדורו עמכם כאחד.</p>	<p>לבתר עאלת לבי פלה, קמאת עלומיתה, דקא מתקני עטרה, ולבושה, ותכשיטה, לתקנא לה. אמרה לון, הא אתקנית בי טבילה, אתר דמין נבעין, וכל ריחין ובוסמין סחרני אינון מיין, לזכאה לכלתי, ליתי פלתי, מטרוניתא דברי, ועלומיתה, ויתדכון בההוא אתר דאתקנית בההוא בי טבילה, דמין נבעין דעמי. לבתר תקני לה בתכשיטה, אלבישו לה לבושה, אעטרו לה בעטרה. למחר פד יתי ברי לאזווגא במטרוניתא, תקין היכלא לכלה, וישתפח מורגיה ככו פחדא.</p>
<p>כך מלכא קדישא ומטרוניתא, וחברייא, כהאי גוונא. ואימא עלאה דמתקנת פלא. אשתכח דמלכא עלאה, ומטרוניתא, וחברייא, מדוריהון פחדא, ולא מתקרישין לעלמין. תדא הוא דכתיב, (תהלים טו) ה' מי יגור באהלך וגו', הולך תמים ופועל צדק. מאן הוא פועל צדק. אלא, אלן אינון דמתקני למטרוניתא בתכשיטה, בלבושה, בעטרה. וכל חד, פועל צדק אקרי.</p>	<p>כך מלכא קדישא ומטרוניתא, וחברייא, כהאי גוונא. ואימא עלאה דמתקנת פלא. אשתכח דמלכא עלאה, ומטרוניתא, וחברייא, מדוריהון פחדא, ולא מתקרישין לעלמין. תדא הוא דכתיב, (תהלים טו) ה' מי יגור באהלך וגו', הולך תמים ופועל צדק. מאן הוא פועל צדק. אלא, אלן אינון דמתקני למטרוניתא בתכשיטה, בלבושה, בעטרה. וכל חד, פועל צדק אקרי.</p>
<p>אמר רבי חייה, אלמלא לא זכנא בעלמא, אלא למשמע מליו אליו דיי. ופאה</p>	<p>אמר רבי חייה, אלמלא לא זכנא בעלמא, אלא למשמע מליו אליו דיי. ופאה</p>

חולקיהו דאינון דמשפתלי באורייתא, וידעין אורחוי דמלכא קדישא, דרעותא דלהוין באורייתא, עלייהו פתיב (תהלים צא) פי בי חשק ואפלטוהו. וכתוב אחלצהו ואכבדהו.

אדרא רבא	
<p>שנויי: אמר רבי שמעון לחברים: עד מתי נשב בעמוד בעל אדן אחד. בתוב: "עת לעשות ליי הפרו תורתך". הימים מעטים ובעל החוב דוחק, כרוז קורא בכל יום, וקוצרי השדה מעטים הם והם בשולי הכרם, אינם משגיחים ואינם יודעים כיאות לאיזה מקום הם הולכים. התכנסו, חברים, לבית-האידרא לבושי שריונות, חרבות ורמחים בידיכם, הזדרו בהכנותיכם: בעצה, בחכמה, בתבונה, בדעת, במראה, בכוח הידים והרגלים, המליכו עליכם את המלך שברשותו חיים ומות, לחתור דרבי אמת, דברים שקורשי-מעלה מקשיבים להם ושמיחים לשמוע ולדעת אותם.</p>	<p>תניא, אמר רבי שמעון לחברייא, עד אימת גיתייב בקיימא דחד סמכא. פתיב (תהלים קיט) עת לעשות ליי הפרו תורתך. יומין ועירין, ומארי דחוקא דחיק, פרוזא קארי כל יומא, ומחצדי חקלא ועירין אינון. ואינהו בשולי (נ"א בשורי) פרימא. לא אשגחון, ולא ידעין, לאן אתר אזלין כמה דנאות. אתפנשו חברייא לבי אדרא, מלופשין שרין סיפי ורומחי בידיכון, אדרון בתקוניכון. בעיטא, בתקמתא. בסוקלתנו. בדעתא. בחיוו. בדין. בגלין (נ"א בחילא דידין ורגלין). אמלכו עליכון למאן (ס"א למלכא) דבכשוותיה חיי ומותא. למגור מלין דקשוט. מלין דקדישי עליונין צייתי להו. וחדאן למשמע להו, ולמנדע להו:</p>
<p>ישב רבי שמעון וככה ואמר: ווי אם אגלה, ווי אם לא אגלה. החברים שהיו שם שתקו. קם רבי אבא ואמר לו: אם נוח לו, למר, לגלות, הרי כתוב: "סוד יי ליראיו", והרי חברים אלו יראי יי הם וכבר נכנסו לאידרא של בית-המשכן, מהם נכנסו, מהם [גם] יצאו.</p>	<p>יתיב רבי שמעון ובכה, ואמר ווי אי גלינא, ווי אי לא גלינא. חברייא דהנה תפון אשתיקו. קם רבי אבא ואמר ליה, אי ניחא קמיה דמר לגלגאה, הא פתיב (תהלים כה) סוד יי ליראיו, והא חברייא אלין דחלין דקודשא בריה הוא אינון, וכבר עאלו באדרא דבי משכנא, מנהון עאלו, מנהון נפקו:</p>
<p>שנוי: נמנו החברים לפני רבי שמעון ונמצאו [שם] רבי אלעזר בנו ורבי אבא ורבי יהודה ורבי יוסי בר יעקב ורבי יצחק ורבי חזקיה בר רב ורבי חייא ורבי יוסי ורבי ייסא. נתנו ידיהם לרבי שמעון וזקפו אצבעותיהם למעלה ונכנסו בשרה בין אילנות וישבו. קם רבי שמעון והתפלל תפלתו. ישב בתוכם ואמר: כל אחד ישים את ידו בחיקי. שמו ידיהם והוא לקח אותן. פתח ואמר: "ארוור האישי אשר יעשה פסל ומסכה מעשה ידי חרש ושם בסתר", וענו כולם ואמרו אמן.</p>	<p>תאנא, אתמנו חברייא קמיה דרבי שמעון, ואשחכחו, רבי אלעזר בריה. ורבי אבא. ורבי יהודה. ורבי יוסי בר יעקב. ורבי יצחק. ורבי חזקיה בר רב. ורבי חייא. ורבי יוסי. ורבי ייסא. דין יתבו לרבי שמעון, ואצבעון זקפו לעילא. ועאלו בתקלא ביני אלני ויתבו. קם רבי שמעון וצלי צלותיה, יתיב בגווייהו ואמר, כל חד חשי ידיו בתקפיה. שור ידיהו, ונסיב לון פתח ואמר (דברים כז) ארוור האישי אשר יעשה פסל ומסכה מעשה ידי חרש (דף קכ"ח ע"א) ושם בסתר וענו (ס"א כל העם) כלם ואמרו אמן:</p>
<p>פתח רבי שמעון ואמר: "עת לעשות ליי", למה עת לעשות ליי, משום שהפרו תורתך. מה "הפרו תורתך"? תורה של מעלה, שהיא מתבטלת אם לא יעשה שם זה בתיקוניו, ולעתיק יומין נאמר. כתוב: "אשריך ישראל מי כמוך", וכתוב: "מי כמוך באלים יי".</p>	<p>פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים קיט) עת לעשות ליי, אמאי עת לעשות ליי. משום דהפרו תורתך. מאי הפרו תורתך, תורה דלעילא. דאיהי מתבטלא אי לא יתעביד בתקוניו (ס"א שמא) דא. ולעתיק יומין אתמרי. פתיב (דברים לג) אשריך ישראל מי כמוך, וכתוב, (שמות טו) מי כמוך באלים יי:</p>
<p>קרא לרבי אלעזר בנו, הושיב אותו לפניו ואת רבי אבא לצד האחר, ואמר: אנו כלל הכל, עד הנה התקנו העמודים. שתקו. שמעו קול וארכובותיהם נקשו זו בזו. מה הקול? קול הכנסיה של מעלה המתכנסת.</p>	<p>קרא לרבי אלעזר בריה, ותרביה קמיה, ולרבי אבא מסטרא אחרא, ואמר אגון קללא דכולא. עד השתא אתקוני קיימין. אשתיקו, שמעי קלא, וארכובתון דא לדא נקשון. מאי קלא. קלא דבגופייהו עלאה דמתכנפי:</p>
<p>שמח רבי שמעון ואמר: "יי שמעתי שמעך יראתי", שם יאות היה לפחד, אצלנו בחיבה תלוי הדבר, שכתוב: "ואהבת את יי אלהיך" וכתוב: "מאהבת יי אתכם", וכתוב "אהבתי אתכם" וגו'.</p>	<p>חדי רבי שמעון ואמר, (חבקוק ג) יי שמעתי שמעך יראתי. (אמר) "קל"ח ע"ב) הים יאות הנה להמיה דחיל. אגון בתביבותא תלייא מלתא, דכתיב, (דברים ו) ואהבת את יי אלהיך, וכתוב (דברים ז) מאהבת יי אתכם, וכתוב (מלאכי א) אהבתי אתכם וגו':</p>
<p>רבי שמעון פתח ואמר: "הולך רכיל מגלה סוד ונאמן רוח מכסה דבר". "הולך רכיל", פסוק זה קשה, איש רכיל צריך לומר, מה "הולך"? אלא מי שלא נתישב ברוחו ואינו נאמן, הדבר ששמע מתהלך בתוכו כסובין במים, עד שמשליכו לחוץ.</p>	<p>רבי שמעון פתח ואמר, (משלי יא) הולך רכיל מגלה סוד ונאמן רוח מכסה דבר. הולך רכיל, האי קרא קשיא, (כיון דאתמר רכיל אמאי הולך) איש רכיל מבעי ליה למימר, מאן הולך? קלא מאן דלא אתיישב בגווייהו, ולא הוי מהמנא, ההוא מלה דשמע, אזיל בגווייהו בחיורא במיא, עד דרמי ליה לבר.</p>
<p>מה הטעם? משום שאין רוחו של קיום. אבל מי שרוחו רוח של קיום, בו כתוב: "ונאמן רוח מכסה דבר". "ונאמן רוח" - קיום הרוח, כמו: "ותקעתיו יתר במקום נאמן", ברוח תלוי הדבר. וכתוב: "אל תתן את פיך לחטיא את בשרך", ואין העולם מתקיים אלא בסוד. והרי אם בעיני העולם יש צורך בסוד, בעיני רזיהרזים של עתיק יומין, שלא נסמרו אפילו למלאכיימעלה, על אחת כמה וכמה. אמר רבי שמעון: לשמים לא אומר שיאזינו, לארץ לא אומר שתשמע, שכן אנו קיום העולמות.</p>	<p>מאי טעמא. משום דלית רוחיה רוחא דקיימא. אכל מאן דרוחיה רוחא דקיימא, ביה פתיב, ונאמן רוח מכסה דבר. ונאמן רוח, קיימא דרוחא. (כמו ישעיה כ"ב) ותקעתיו יתר במקום נאמן) ברוחא תלייא (נ"א ברוא) מלתא. ופתיב, (קהלת ה) אל תתן את פיך לחטיא את בשרך: ולית עלמא מתקיימא אלא ברוא. וכי אי (קל"ח ע"א) במלי עלמא אצטריך רוא. במלין רזין דרזיניא דעתיק יומין, דלא אלתמסראן אפילו למלאכין עלאין על אחת כמה וכמה. אמר רבי שמעון, לא תשמאי לא אימא דעיתון (ס"א דיציתון), לארעא לא אימא דתשמע, דהא אגון קיימי עלמין.</p>
<p>שנוי בסודי הסודות: כשפתח רבי שמעון בסודי הסודות הזדעזע המקום והחברים התחלחלו. גילה בסוד ופתח ואמר: כתוב: "ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך וגו'" אשריכם צדיקים שנגלו לכם סודי סודות התורה שלא נתגלו לקדושי עליונים. מי הוא שיתכל בו (בסוד זה) ויזכה לו, שהוא עדות על האמונה של הכל. יהיה לרצון תפילתי שלא ייחשב לחטא לגלות זאת.</p>	<p>תניא רזין דרזין, פד פתח רבי שמעון ברוי דרזין, אידעווע אתרא, וחדרין אתחלחלו: גלי ברוזא ופתח ואמר, פתיב (בראשית לו) ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך וגו'. ופאין אתון צדיקייא, דאתגלי לכוון רזי דרזין דאורייתא, דלא אתגלין לקדישי עליונין, מאן ישגח בהאי, ומאן יזכה בהאי, דהוא סהדותא על מהימנותא (דמהימנותא) דכלא צלותא ברענא יתא, דלא יתחשב לחובא לגלגאה דא:</p>
<p>ומה יאמרו החברים, שהרי מקרא זה קשה הוא שהרי לא היה לו לכתוב כך, כי אנו רואים כמה מלכים היו עד שבאו בני ישראל, ועד שלא קם מלך לבני ישראל. ולמה ראוי היה (לכתוב את זה) כאן. (בשאלה) זו התעוררו חברים. אלא סוד הסודות הוא, אשר בני אדם אינם יכולים לדעת ולהשיג ולשער בדעתם.</p>	<p>וימה יימרין חברייא, דהאי קרא קשיא הוא, דהא לא הנה ליה למכתב הכי, דהא חזינן כמה מלכים הוו, עד דלא יתון בגי ישראל, ועד לא יהי מלכא לבני ישראל וימה אתחזי הקא, ובדא אתערו חברייא. אלא רזא דרזין הוא, דלא יקלין בני נשא למנדע ולאשתמודע ולמרחש בדעתייהו גהאי:</p>
<p>שנוי, בטרם שהכין עתיק העתיקים, טמיר הטמירים, את תיקוניו ואת עטרי עטרות, לא הייתה התחלה והסוף. והיה מגלף ומשער (אותם) בתוך עצמו. ופרס לפניו מסך אחד ובו הוא גלף ושיער את המלכים.</p>	<p>תאנא, עתיקא דעתיקין, טמירא דטמירין, עד לא זמין תקוניו (דמלכא), ועטורי עטורין, שירותא וסימא לא הנה. והנה מגליף ומשער ביה. ופרס קמיה חד פרסא, וכה גליף ושיער מלכין:</p>
<p>ותיקוניו לא התקיימו, כמו שכתוב "ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל הקדמון. כל אלה שגולפו נקראו בשמותיהם, אך לא התקיימו, עד שעזב אותם והצינעם. ולאחר זמן עלה אל (נ"א התבונן ב)אוותו מסך ונתקן בתיקוניו.</p>	<p>ותקוניו לא אתקיימו, הדיא הוא דכתיב ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל. מלכא קדמון, לבני ישראל קדמון. כל אלה שגולפו נקראו בשמותיהם, אך לא התקיימו, עד שעזב אותם והצינעם. ולאחר זמן עלה אל (נ"א התבונן ב)אוותו מסך ונתקן בתיקוניו.</p>
<p>ושנוי: כשעלה ברצונו לברוא את התורה הטמונה אלפיים שנה, הוא הוציא אותה. מיד אמרה לפניו: מי שרוצה לתקן ולעשות צריך קודם לתקן את תיקוניו.</p>	<p>ותאנא, פד סליק ברענא, למכרי אורייתא טמירא תרי אלפי שנין, ואפקה, מיד אמרה קמיה, מאן דבעי לאתקנא ולמעבד, יתקן בקדמיתא תקוניו:</p>